

и затова той не боледува повторно. Като влезатъ отново същите микроби, тъй намиратъ готови противоотрови, които унищожаватъ микробите още преди да се развиятъ въ голъмо количество. Ясно ли ви е сега, защо докторътъ ви прави ваксинация?

— Същамъ се, но не ми е ясно — рече Стоянъ.

— Е добре, като ви поръзне съ ножчето, което е натопено въ една течност, той вкарва въ кръвта ви малко микроби, да кажемъ, отъ едра шарка или отъ тифусъ, които съ нарочно развъдени, само че по особенъ начинъ съ омаломощени, та не съ много силни. Какво ще стане съ васъ?

— Ще заболеемъ леко отъ шарка или дифтеритъ.

— Да, толкова леко, че ще бъде безопасно за здравето ви. Добре, но какво ще стане по-нататъкъ въ кръвта ви?

— Бълтъ кръвни тълца ще отдълятъ противоотрови, които ще се справятъ съ по-слабия неприятел и ще го унищожатъ, а въ кръвта ни ще останатъ готови противоотрови срещу болестта — рече на единъ дъхъ, като на урокъ, Пешо отъ четвърто отделение.

— Браво, Пешо, ти до сега мълча, но ваксинацията ти не е отишла напраздно. Видѣ ли, какъ добре разбра, защо те ваксинираха? Сега ще боледувашъ почти незабелязано отъ тифусъ, безъ голъма неприятност, но ще станешъ готовъ за борба, ако се заразишъ случайно отъ тая лоша болест, която върлува сега. Учените казватъ, че ти имашъ вече имунитетъ срещу болестта, ти си имунизиралъ. Ти боледувашъ предварително леко — за да не боледувашъ после тежко и за да не умрешъ.

— Всички искали да ни ваксиниратъ!

— Нѣма никаква болка, — рече Пешо, — болката е главно отъ страхъ. Но сега, като знамъ защо се прави ваксинация, не ме е вече страхъ. Азъ съмъ, какъ бѣше, и муни...зиранъ.